

อนุสัญญา

ระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

และ

รัฐบาลแห่งไอร์แลนด์

เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัฐภากร

ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และผลได้จากทุน

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งไอร์แลนด์

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัฐภากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และผลได้จากทุน

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑
ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญาฯ นี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒
ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. อนุสัญญาฯ นี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้และผลได้จากทุนที่บังคับจัดเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
๒. ภาษีทั้งปวงที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้และผลได้จากทุน
๓. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญาฯ นี้จะใช้บังคับโดยเฉพาะ ได้แก่
  - (ก) ในกรณีประเทศไทย
    - (๑) ภาษีเงินได้ และ
    - (๒) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม
    - (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีไทย”)
  - (ข) ในกรณีประเทศไอร์แลนด์
    - (๑) ภาษีเงินได้
    - (๒) ภาษีนิติบุคคล และ
    - (๓) ภาษีผลได้จากทุน
    - (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีไอร์แลนด์”)
๔. อนุสัญญาฯ นี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ซึ่งใช้บังคับหลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญาฯ นี้ เป็นการเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะได้แจ้งให้กันและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ ๓

บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญาฯ นี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น
  - (ก) คำว่า “ประเทศไทย” หมายถึง ดินแดนของราชอาณาจักรไทยรวมถึงน่านน้ำภายในของราชอาณาจักรไทย ทะเลอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย และเขตทางทะเลใด ๆ ซึ่งราชอาณาจักรไทยมีสิทธิอธิปไตยหรือเขตอำนาจประเทศตามกฎหมายระหว่างประเทศ
  - (ข) คำว่า “ประเทศไอร์แลนด์” รวมถึง พื้นที่ใด ๆ นอกน่านน้ำอาณาเขตของประเทศไอร์แลนด์ ซึ่งได้กำหนดหรืออาจกำหนดในภายหลังตามกฎหมายของประเทศไอร์แลนด์ที่เกี่ยวข้องกับไหล่ทวีปและตามกฎหมายระหว่างประเทศว่าเป็นพื้นที่ซึ่งประเทศไอร์แลนด์อาจใช้สิทธิในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวและทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่นั้น ๆ ได้
  - (ค) คำว่า “รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง ประเทศไทย หรือประเทศไอร์แลนด์แล้วแต่บริบทจะกำหนด
  - (ง) คำว่า “บุคคล” รวมถึงบุคคลธรรมดา กองมรดก ทรัสต์ บริษัท และคณะบุคคลอื่นใด
  - (จ) คำว่า “บริษัท” หมายถึง นิติบุคคลใด ๆ หรือหน่วยใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
  - (ฉ) คำว่า “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายความว่า วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
  - (ช) คำว่า “ภาษี” หมายถึง ภาษีไทยหรือภาษีไอร์แลนด์ แล้วแต่บริบทจะกำหนด
  - (ซ) คำว่า “คนชาติ” ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หมายถึง
    - (๑) บุคคลธรรมดาใด ๆ ซึ่งมีสัญชาติ หรือเป็นพลเมืองของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น และ
    - (๒) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคมใด ๆ และหน่วยอื่นใดที่ได้รับสถานภาพเช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
  - (ฌ) คำว่า “การจราจรระหว่างประเทศ” หมายถึง การขนส่งทางเรือหรือทางอากาศยานใด ๆ ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นเมื่อเรือหรืออากาศยานได้มีการดำเนินงานระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น และ

(ญ) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” หมายถึง ในกรณีประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ และในกรณีของประเทศไอร์แลนด์ อธิบดีสรรพากรหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

๒. ในการใช้บังคับบทบัญญัติของอนุสัญญาในเวลาใด ๆ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใด ๆ ที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้ให้มีความหมายตามที่คำนั้นมีอยู่ในขณะนั้นตามกฎหมายของรัฐนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ของการเก็บภาษีที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น ความหมายใด ๆ ภายใต้กฎหมายภาษีที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐนั้น จะมีผลบังคับเหนือคำจำกัดความภายใต้กฎหมายอื่นของรัฐนั้น

ข้อ ๔
ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” หมายถึงบุคคลใดๆ ผู้ซึ่งภายใต้กฎหมายของรัฐนั้น มีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุแห่งการมีภูมิลำเนาถิ่นที่อยู่ สถานที่พักตั้ง สถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และรวมถึงรัฐนั้นและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆ ของรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม คำนี้มีให้รวมถึงบุคคลใด ๆ ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีให้รัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว

๒. ในกรณีที่เกิดเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ หรือ ถ้าบุคคลนั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐใดรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลนั้นเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐหรือไม่เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

๓. ในกรณีที่เกิดเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐพยายามแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน
๒. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” โดยเฉพาะให้รวมถึง
  - (ก) สถานจัดการ
  - (ข) สาขา
  - (ค) สำนักงาน
  - (ง) โรงงาน
  - (จ) โรงช่าง และ
  - (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ
๓. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” รวมถึง
  - (ก) ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการประกอบหรือโครงการติดตั้ง หรือกิจกรรมตรวจควบคุมที่เกี่ยวข้องกับโครงการดังกล่าว ซึ่งที่ตั้ง โครงการ หรือกิจกรรมนั้น ดำเนินติดต่อกันเป็นระยะเวลาเกินกว่า ๖ เดือน
  - (ข) การให้บริการรวมถึง บริการให้คำปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งผ่านลูกจ้างหรือบุคลากรอื่น ทั้งนี้ กิจกรรมในลักษณะนั้นต้องดำเนินติดต่อกันสำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้องภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า ๖ เดือน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ
๔. บุคคล ซึ่งประกอบกิจกรรมนอกชายฝั่งในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจหรือการแสวงประโยชน์ในพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวและทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่นั้น ๆ ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น ให้ถือว่าบุคคลนั้นประกอบธุรกิจโดยผ่านสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น ซึ่งกิจกรรมนั้นดำเนินติดต่อกันเป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า ๓ เดือน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ
๕. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ไม่ให้ถือว่ารวมถึง

- (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดง หรือการส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ
- (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดง หรือการส่งมอบ
- (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นแปรรูป
- (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้า หรือเพื่อรวบรวมข้อเสนอเทศเพื่อวิสาหกิจ
- (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมอื่นใด ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบเพื่อวิสาหกิจ
- (ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อการประกอบกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) รวมกัน โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำ ซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบ

๖. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑, ๒, ๓ และ ๔ เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๗ กระทำการในนามของวิสาหกิจ และมีและใช้อย่างเป็นทางการเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้นให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐนั้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมใดๆที่บุคคลนั้นกระทำเพื่อวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะที่กล่าวถึงในวรรค ๕ ซึ่งถ้า ได้กระทำการโดยผ่านสถานธุรกิจประจำ สถานธุรกิจประจำนี้ จะไม่ก่อให้เกิดสถานประกอบการถาวรภายใต้บทบัญญัติของวรรคนั้น

๗. วิสาหกิจจะไม่ถือว่ามีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทน อื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำการอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อกิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวได้กระทำทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด ในนามของวิสาหกิจนั้น และได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจนั้นกับตัวแทนในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์และการเงินซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระบุคคลเช่นว่านี้จะไม่ถือเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้นี้

๘. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ควบคุมหรือถูกควบคุม โดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง นั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถาน ประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. คำว่า “อสังหาริมทรัพย์” ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดให้รวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่าง ๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัว เพื่อเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงานในชุมแร่ แห่ และทรัพย์สินกรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยาน ไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้ อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น ๆ
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งใช้ในการประกอบบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗ กำไรธุรกิจ

๑. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรเท่านั้น
๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๓ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอิสระอันแยกต่างหากและประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่ออย่างเป็นอิสระโดยสิ้นเชิงกับวิสาหกิจ ซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมถึงค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
๔. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้กำหนดเงินได้หรือกำไรอันเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้งปวงของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของวิสาหกิจ หรือในกรณีบุคคลซึ่งไม่ได้เสียภาษีโดยอาศัยมูลฐานกำไรสุทธิที่แท้จริงของสถานประกอบการถาวร แต่อาศัยมูลฐานอัตราร้อยละตามสมควรของยอดรายรับก่อนหักรายจ่ายของสถานประกอบการถาวร มิให้ข้อความในวรรค ๒ ตัดหนทางรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น ในการกำหนดเงินได้หรือกำไรเพื่อเก็บภาษีโดยวิธีนั้น อย่างไรก็ตาม วิธีที่เลือกใช้ต้องเป็นไปในลักษณะที่ผลอันเกิดขึ้นเป็นไปตามหลักการซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้
๕. มิให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

๖. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคก่อน ๆ ถ้าอะไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดตามวิธีเดียวกันเป็นปี ๆ ไป เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
๗. ในกรณีที่กำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้หรือผลได้จากทุนซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้
๘. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ กำไรธุรกิจรวมถึงเงินได้ที่วิสาหกิจหนึ่งได้รับจากการเช่าอากาศยาน โดยเงินได้ดังกล่าวไม่เกี่ยวเนื่องโดยตรงกับเงินได้จากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจ

ข้อ ๘

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

๑. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
๒. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ภาษีที่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นจะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษี
๓. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ คำว่า “การดำเนินการเดินเรือ” และ “การดำเนินการเดินอากาศยาน” โดยวิสาหกิจ รวมถึง
  - (ก) การเช่าเหมาหรือการเช่าเรือและอากาศยานโดยไม่มีลูกเรือ
  - (ข) การเช่าตู้สินค้าและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องถ้าการเช่าเหมาหรือการเช่าเช่นนั้น เกี่ยวเนื่องโดยตรงกับการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจ
๔. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ บังคับแก่เงินได้หรือกำไรที่เกิดจากการเข้ากลุ่ม หรือการเข้าร่วมในธุรกิจ หรือร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย

ข้อ ๙
วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

๑. ในกรณีนี้

(ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง

และในกรณีใดกรณีหนึ่งได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไร ใด ๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขนั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

๒. ในกรณีที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเก็บภาษีจากกำไรของวิสาหกิจของรัฐนั้นซึ่งได้รวมกำไรของ วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ได้ถูกเรียกเก็บภาษีในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นแล้ว และกำไรที่รวม เข้าไปนั้นเป็นกำไรซึ่งควรจะเป็นของวิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้น ระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่ควรจะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องปรับปรุง จำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้เหมาะสม ในการกำหนดการปรับปรุงเช่นนั้นต้องคำนึงถึง บทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร และหากจำเป็นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญา ทั้งสองรัฐปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

ข้อ ๑๐ เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นไปตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของเงินปันผลทั้งสิ้น

วรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

๓. คำว่า “เงินปันผล” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หรือสิทธิอื่นๆ อันมีส่วนร่วมอยู่ในผลกำไรซึ่งมิใช่สิทธิเรียกร้องในหนี้ รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ในบริษัท ซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทผู้ทำการแบ่งสรรเงินเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับเงินได้หรือกำไรจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตรวจเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือตรวจเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีจากกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยเงินได้หรือกำไรที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

๖. ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะแปลความเป็นการขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการเก็บภาษีตามกฎหมายของรัฐนั้น จากกำไรที่ส่งออกโดยสถานประกอบการที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น ในอัตราที่กำหนดในวรรค ๒

ข้อ ๑๑ ดอกเบี๋ย

๑. ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี๋ยเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี๋ยนั้นเกิดขึ้น และเป็นไปตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบี๋ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี๋ยได้รับโดยสถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

(ข) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี๋ยได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของประโยชน์ในดอกเบี๋ย และดอกเบี๋ยได้ชำระเกี่ยวกับหนี้สินที่เกิดขึ้นจากผลของสินเชื่อทางการค้าโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น เพื่ออุปกรณ์ สินค้า หรือบริการใด ๆ เว้นแต่เป็นกรณีที่มีการขายระหว่างบุคคลนั้นมิได้ปฏิบัติต่อกันตามทางการค้าปกติ และ

(ค) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้นในกรณีอื่นๆ

๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก

เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ คำว่า “รัฐบาล”

(ก) ในกรณีประเทศไทย หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และให้รวมถึง

(๑) ธนาคารแห่งประเทศไทย

(๒) ธนาคารเพื่อการส่งออก-นำเข้าแห่งประเทศไทย

(๓) กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

(๔) องค์การที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย หรือสถาบันใด ๆ ซึ่งรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยเป็นเจ้าของทั้งหมด และ

(๕) สถาบันใด ๆ ที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

(ข) ในกรณีประเทศไอร์แลนด์ หมายถึง รัฐบาลแห่งไอร์แลนด์ และให้รวมถึง

(๑) ธนาคารกลางแห่งประเทศไอร์แลนด์

(๒) หน่วยบริหารจัดการคลังแห่งชาติ

(๓) กองทุนสำรองบำเหน็จบำนาญแห่งชาติ

(๔) องค์การที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายหรือสถาบันใด ๆ ซึ่งรัฐบาลแห่งไอร์แลนด์เป็นเจ้าของทั้งหมด และ

(๕) สถาบันใด ๆ ที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

๔. คำว่า “ดอกเบีย” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตร หรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น เบี้ยปรับสำหรับการชำระเงินล่าช้าจะไม่ถือเป็นดอกเบียเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

๕. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบียเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบียนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น จากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบียที่จ่ายนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๖. ดอกเบียจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายดอกเบียไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งซึ่งหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบียนั้นเกิดขึ้น และดอกเบียนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ดอกเบียเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๗. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องในหนี้ อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงิน ที่กล่าวถึงจำนวนหลัง ในกรณีเช่นว่านี้ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้ยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมาย ของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ ๑๒

ค่าสิทธิ

๑. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม ค่าสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นและเป็นไปตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
  - (ก) ร้อยละ ๕ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น ตามที่ได้ระบุในอนุวรรค (ก) ของวรรค ๓
  - (ข) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น ตามที่ได้ระบุในอนุวรรค (ข) ของวรรค ๓ และ
  - (ค) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น ตามที่ได้ระบุในอนุวรรค (ค) ของวรรค ๓
๓. คำว่า “ค่าสิทธิ” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทน
  - (ก) เพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งซอฟต์แวร์ และฟิล์มภาพยนตร์และงานฟิล์ม เทป หรือการกระทำอื่น ๆ เพื่อถอดแบบสำหรับการใช้ที่เกี่ยวข้องกับการกระจายเสียงของวิทยุหรือโทรทัศน์
  - (ข) เพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์ หรือสิทธิบัตรใด ๆ หรือ
  - (ค) เพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับ หรือกรรมวิธีลับใด ๆ หรือเพื่อข้อเสนอเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับค่าสิทธิที่จ่ายนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๕. ค่าสิทธิจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธิไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งพันธกรณีที่จะต้องจ่ายค่าสิทธินั้นได้เกิดขึ้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ค่าสิทธิเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๖. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้ สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายค่าสิทธิแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินที่กล่าวถึงจำนวนหลัง ในกรณีเช่นว่านี้ ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้ยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ ๑๓
ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๖ และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายหุ้น นอกเหนือจากหุ้นที่มีการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ที่เป็นที่ยอมรับที่มีมูลค่ามากกว่าร้อยละ ๕๐ ของมูลค่าโดยตรงหรือโดยทางอ้อมจากอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
๓. ผลได้นอกเหนือจากผลได้ตามวรรค ๒ จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากกิจการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
๔. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๕. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่ได้กล่าวไว้ในวรรค ๑, ๒, ๓ และ ๔ ของข้อนี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
๖. บทบัญญัติของวรรค ๕ จะไม่กระทบกระเทือนต่อสิทธิของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ที่จะจัดเก็บภาษีตามกฎหมายของตนจากผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ ซึ่งบุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับ และได้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกในเวลาใด ๆ ระหว่างสามปีทันที ก่อนหน้าที่จะมีการจำหน่ายทรัพย์สิน

ข้อ ๑๔

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่บุคคลธรรมดาผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะเป็นอิสระ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้ เงินได้ เช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
  - (ก) ถ้าผู้นั้นมีฐานประกอบการประจำอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น หรือ
  - (ข) ถ้าผู้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันถึงหรือมากกว่า ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ ในกรณีเช่นว่านั้น เฉพาะเงินได้ที่ผู้นั้นได้รับจากการประกอบกิจกรรมในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. คำว่า “บริการวิชาชีพ” ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณคดี ศิลปะ การศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทันตแพทย์ หนายความ วิศวกร สถาปนิก และนักบัญชี

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖, ๑๘, ๑๙, ๒๐ และ ๒๑ เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับการจ้างงาน จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากมีการจ้างงานเช่นนั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

(ก) ผู้รับเงินอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันไม่เกิน ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ และ

(ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และ

(ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

๓. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

ข้อ ๑๖

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการและการจ่ายเงินอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗
นักแสดงและนักกีฬา

๑. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือในฐานะนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในฐานะนักแสดงหรือนักกีฬานั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๗, ๑๔ และ ๑๕ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมของนักแสดงหรือนักกีฬาได้มีการกระทำ
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้มีให้ใช้บังคับกับเงินได้อันได้รับเนื่องจากการกระทำกิจกรรมต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งของนักแสดงหรือนักกีฬาผู้ซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้นได้รับการอุดหนุนส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งส่วนราชการใดๆ หรือองค์การตามกฎหมายของรัฐนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ เงินได้ดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐซึ่งนักแสดงและนักกีฬามีถิ่นที่อยู่

ข้อ ๑๘
เงินบำนาญและเงินปี

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๗ เงินบำนาญ และค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกัน ที่ได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งสำหรับการจ้างงานในอดีต และเงินปีใดๆ ที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นสำหรับการจ้างงานในอดีต จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๒. คำว่า “เงินปี” หมายถึง จำนวนเงินที่กำหนดให้ชำระเป็นระยะๆ ตามระยะเวลาที่กำหนดระหว่างที่มีชีวิตอยู่หรือระหว่างระยะเวลาที่กำหนดหรือที่พึงกำหนดได้แน่นอนภายใต้ข้อผูกพันที่จะต้องจ่ายเงินเพื่อเป็นค่าตอบแทนที่เพียงพอและครบตามจำนวนเงินหรือมูลค่าที่คิดเป็นเงิน

ข้อ ๑๙
งานรัฐบาล

๑. (ก) เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนของที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นนั้น สำหรับการกระทำหน้าที่งานที่มีลักษณะเป็นของรัฐบาล จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าการให้บริการเกิดขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นมีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง
  - (๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
  - (๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น
๒. (ก) แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกัน ที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดา เนื่องจากบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นนั้น สำหรับการกระทำหน้าที่งานที่มีลักษณะเป็นของรัฐบาล จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น
๓. บทบัญญัติของข้อ ๑๕, ๑๖, ๑๗ และ ๑๘ จะใช้บังคับกับเงินเดือน ค่าจ้าง เงินบำนาญ และค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกัน ในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ ๒๐
นักศึกษา

บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นหรือในทันทีก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และการไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการ

- (ก) ศึกษาในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาอื่นที่เป็นที่ยอมรับ หรือ
- (ข) รับการฝึกอบรมเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานด้านวิชาชีพหรือการค้า หรือ
- (ค) ศึกษาหรือทำการค้นคว้าวิจัยโดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัลจากองค์การ
รัฐบาล การศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณคดี หรือการศึกษา

จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกจาก

- (๑) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัย หรือการฝึกอบรม และ
- (๒) ทุน เงินอุดหนุน หรือเงินรางวัล

ข้อ ๒๑

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

๑. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นหรือในทันทีก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือสถาบันอื่นใดที่คล้ายคลึงกันเพื่อการศึกษาระดับสูง ซึ่งเป็นที่ยอมรับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกเป็นระยะเวลาไม่เกินสองปีเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัย หรือทั้งสองประการที่สถาบันการศึกษาเช่นว่านั้น จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก สำหรับค่าตอบแทนใด ๆ จากการสอนหรือการวิจัยดังกล่าว บุคคลธรรมดาจะได้รับสิทธิประโยชน์ของข้อนี้เพียงครั้งเดียว
๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้จากการทำวิจัย ถ้าการทำวิจัยเช่นว่านั้นได้ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเพื่อประโยชน์ส่วนบุคคลของบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มบุคคลเป็นสำคัญ

ข้อ ๒๒ เงินได้อื่นๆ

๑. บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดก็ตาม ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญาฯ นี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช่บังคับกับเงินได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในวรรค ๒ ของข้อ ๖ ถ้าผู้รับเงินได้นั้นซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่จ่ายนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญ กับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านั้นให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี
๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญาฯ นี้ และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๒๓
การจัดการเก็บภาษีซ้อน

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของกฎหมายไทยเกี่ยวกับการยอมให้ถือภาษีที่พึงชำระในดินแดนนอกประเทศไทยเป็นเครดิตต่อภาษีไทย (ซึ่งจะไม่มีผลกระทบต่อหลักทั่วไปของกฎหมายดังกล่าว)

(ก) ภาษีไอร์แลนด์ที่พึงชำระในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้และกำไรที่ได้รับในประเทศไอร์แลนด์ จะยอมให้ถือเป็นเครดิตของภาษีไทยใด ๆ ที่พึงชำระในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้หรือกำไรนั้น อย่างไรก็ตาม ภาษีไอร์แลนด์จะต้องไม่เกินกว่าส่วนของภาษีไทยที่พึงชำระ ซึ่งคำนวณไว้ก่อนการให้เครดิต โดยเป็นจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้หรือกำไรนั้น

(ข) ในส่วนของเงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไอร์แลนด์ให้กับบริษัทที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ซึ่งควบคุมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมร้อยละ ๒๕ หรือมากกว่าของสิทธิออกเสียงในบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลนั้น เครดิตจะต้องนำเอาภาษีไอร์แลนด์ที่พึงชำระ (นอกเหนือจากภาษีไอร์แลนด์ที่ถือเป็นเครดิตตามบทบัญญัติแห่งอนุวรรค (ก)) โดยบริษัทในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นมาพิจารณาด้วย

๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของกฎหมายไอร์แลนด์เกี่ยวกับการยอมให้ถือภาษีที่พึงชำระในดินแดนนอกประเทศไอร์แลนด์เป็นเครดิตต่อภาษีไอร์แลนด์ (ซึ่งจะไม่มีผลกระทบต่อหลักทั่วไปของกฎหมายดังกล่าว)

(ก) ภาษีไทยที่พึงชำระภายใต้กฎหมายไทยและสอดคล้องกับอนุสัญญาไม่ว่าโดยตรงหรือโดยการหัก ณ ที่จ่าย ที่เก็บจากกำไร เงินได้ หรือผลได้จากแหล่งในประเทศไทย (ไม่รวมถึงกรณีถือเป็นเครดิตต่อภาษีไอร์แลนด์ใดๆ ซึ่งคำนวณจากกำไรเงินได้และผลได้เดียวกันที่ได้มีการคำนวณภาษีไทยไว้แล้ว

(ข) ในกรณีที่เงินปันผลจ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยให้กับบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นอยู่ในประเทศไอร์แลนด์ ซึ่งควบคุมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมร้อยละ ๕ หรือมากกว่าของสิทธิออกเสียงในบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลนั้น เครดิตจะต้องนำเอาภาษีไทยที่พึงชำระ (นอกเหนือจากภาษีไทยใด ๆ ซึ่งถือเป็นเครดิตตามบทบัญญัติแห่งอนุวรรค (ก)) โดยบริษัทในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นมาพิจารณาด้วย

๓. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุวรรค (ข) ของวรรค ๒ คำว่า “ภาษีไทยที่พึงชำระ” ให้ถือว่ารวมถึงจำนวนใด ๆ ที่ควรจะต้องชำระเป็นภาษีไทยสำหรับปีใด ๆ แต่ได้รับการยกเว้นภาษีหรือลดภาษีสำหรับปีนั้น หรือส่วนใดของปีนั้นภายใต้บทบัญญัติใดบทบัญญัติหนึ่งดังต่อไปนี้ของกฎหมายไทย

(ก) มาตรา ๓๑, ๓๔, ๓๕(๑), ๓๕(๒) และ ๓๕(๓) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ ตราบเท่าที่มาตราดังกล่าวยังบังคับใช้อยู่ และมีได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขตั้งแต่วันลงนามในอนุสัญญานี้หรือได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพียงเล็กน้อยโดยมิได้มีผลกระทบต่อลักษณะทั่วไปของมาตราดังกล่าว หรือ

(ข) บทบัญญัติอื่นใด ซึ่งอาจกำหนดขึ้นในภายหลังเพื่อยกเว้นหรือลดภาษีซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐได้ตกลงยอมรับว่ามีลักษณะคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ถ้าบทบัญญัตินี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขหลังจากนั้นหรือได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพียงเล็กน้อย โดยมิได้มีผลกระทบต่อลักษณะทั่วไปของบทบัญญัตินี้ดังกล่าว

๔. การบรรเทาภาระจากภาษีไอร์แลนด์อันเนื่องมาจากวรรค ๓ จะให้เป็นระยะเวลา ๑๐ ปีเท่านั้น เริ่มต้นในวันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ

๕. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค ๑ และ ๒ ถ้าไร เงินได้ หรือผลได้จากทุนอันเป็นของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามอนุสัญญานี้ให้ถือว่าเกิดขึ้นจากแหล่งในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

๖. ในกรณีที่ตามบทบัญญัติใด ๆ ของอนุสัญญานี้ เงินได้ที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ได้รับยกเว้นภาษีในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม รัฐนั้นอาจนำเงินที่ได้รับยกเว้นภาษีมาพิจารณาในการคำนวณจำนวนภาษีจากเงินได้ที่คงเหลือของผู้มีถิ่นที่อยู่ดังกล่าว

๗. ในกรณีที่ตามบทบัญญัติใด ๆ ของอนุสัญญานี้ เงินได้หรือผลได้ที่ได้รับการบรรเทาภาระภาษีทั้งหมดหรือแต่บางส่วนในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง และตามกฎหมายที่บังคับใช้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง บุคคลธรรมดาจะต้องเสียภาษีจากจำนวนเงินได้หรือผลได้ที่นำส่งให้แก่รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือที่ได้รับในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นมิใช่จากจำนวนเต็ม ในกรณีเช่นนี้การบรรเทาภาระที่จะยอมให้มีตามอนุสัญญานี้ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก จะใช้บังคับเพียงเท่ากับจำนวนเงินได้หรือผลได้ที่นำส่งให้รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือที่ได้รับในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๒๔ การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใด ๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากร และข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นโดยเฉพาะในส่วนของถิ่นที่อยู่ ถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๑ บทบัญญัตินี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้ซึ่งไม่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใด
๒. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นโดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
๓. เว้นแต่ในกรณีที่บทบัญญัติของวรรค ๑ ของข้อ ๙ วรรค ๗ ของข้อ ๑๑ หรือวรรค ๖ ของข้อ ๑๒ ใช้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการจ่ายเงินอื่น ๆ ที่จ่ายโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดกำไรที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจเช่นว่านั้น จะยอมให้หักได้ภายใต้เงื่อนไขเดียวกันเสมือนว่าได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก
๔. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งมีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วนไม่ว่าโดยตรงหรือโดยทางอ้อมจะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใด ๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกถูกบังคับหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
๕. ไม่มีข้อความใดในบทบัญญัติของข้อนี้ที่จะแปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การบรรเทาภาระและการหักลดใด ๆ เพื่อความ มุ่งประสงค์ทางภาษีอันเนื่องจากสถานะความเป็นพลเมืองหรือความรับผิดชอบทางครอบครัว ซึ่งรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น

ข้อ ๒๕

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีที่บุคคลพิจารณาเห็นว่า การกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ มีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ หรือถ้ากรณีของบุคคลนั้นอยู่ภายใต้วรรค ๑ ของข้อ ๒๔ ก็ให้ยื่นต่อรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนเป็นคนชาติ โดยไม่ต้องคำนึงถึงวิธีการแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญา คำร้องจะต้องยื่นภายใน ๓ ปี นับแต่วันที่ได้รับแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำที่ก่อให้เกิดการเสียภาษีอากรอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้
๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีอากร ซึ่งไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกัน เพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีที่มีได้บัญญัติไว้ใน อนุสัญญานี้ด้วย
๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ ให้มีความตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อน ๆ

ข้อ ๒๖ การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศที่จำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญาฉบับนี้ หรือของกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐซึ่งเกี่ยวกับภาษีที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญาตราบเท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกับอนุสัญญาฉบับนี้ ข้อสนเทศใด ๆ ที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์การฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บ การบังคับใช้ หรือการดำเนินคดีที่เกี่ยวข้อง หรือการพิจารณาอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่จัดเก็บโดยรัฐนั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่เช่นว่านั้นจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในกระบวนการพิจารณาในศาลหรือในการวินิจฉัยชี้ขาดของศาล

๒. ไม่มีกรณีใด ที่จะแปลความหมายบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับ รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้ต้อง

- (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศใด ๆ ซึ่งการเปิดเผยดังกล่าวจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ

๓. ถ้ารัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งขอข้อสนเทศซึ่งสอดคล้องกับข้อนี้ รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะต้องให้ข้อสนเทศที่คำร้องนั้นเกี่ยวข้องโดยใช้วิธีการเดียวกัน เสมือนเป็นการจัดเก็บภาษีอากรของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั่นเอง ถึงแม้ว่ารัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่ต้องการข้อสนเทศเช่นว่านั้นในเวลานั้นก็ตาม

ข้อ ๒๗

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญาี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการราชการของผู้แทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๘
การเริ่มใช้บังคับ

๑. รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐจะแจ้งให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งทราบว่าได้ดำเนินการโดยสมบูรณ์ตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดของรัฐนั้นเพื่อทำให้อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ อนุสัญญานี้จะมีผลบังคับใช้ในวันที่มีการแจ้งครั้งหลัง
๒. บทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับ
  - (ก) ในประเทศไทย
    - (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันที่ ๑ มกราคม ของปีปฏิทินต่อไปถัดจากปีที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ และ
    - (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่น ๆ สำหรับภาษีนั้น ๆ ที่ต้องชำระในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันที่ ๑ มกราคมของปีปฏิทินต่อไปถัดจากปีที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้
  - (ข) ในประเทศไอร์แลนด์
    - (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้และภาษีผลได้จากทุน สำหรับปีการประเมินใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันที่ ๑ มกราคมของปีปฏิทินต่อไปถัดจากปีที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้
    - (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีนิติบุคคล สำหรับปีการเงินใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันที่ ๑ มกราคมของปีปฏิทินต่อไปถัดจากปีที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้

ข้อ ๒๙
การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลบังคับใช้ตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งอาจแจ้งยกเลิกการใช้อนุสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยผ่านช่องทางการทูตในหรือก่อนวันที่ ๓๐ มิถุนายนของปีปฏิทินใด ๆ ที่เริ่มภายหลังจากระยะเวลาห้าปีนับจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ

ในกรณีเช่นว่านี้ อนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลใช้บังคับ

(ก) ในประเทศไทย

- (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันที่ ๑ มกราคมของปีปฏิทินต่อไปถัดจากปีที่มีการแจ้งการยกเลิก และ
- (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่นๆ สำหรับภาษีนั้น ๆ ที่ต้องชำระในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันที่ ๑ มกราคมของปีปฏิทินต่อไปถัดจากปีที่มีการแจ้งการยกเลิก

(ข) ในประเทศไอร์แลนด์

- (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้และภาษีผลได้จากทุน สำหรับปีการประเมินใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันที่ ๑ มกราคม ของปีปฏิทินต่อไปถัดจากปีที่มีการแจ้งการยกเลิก และ
- (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีนิติบุคคล สำหรับปีการเงินใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันที่ ๑ มกราคมของปีปฏิทินต่อไปถัดจากปีที่มีการแจ้งการยกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องเพื่อการนี้ ได้ลงนาม
ในอนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ที่ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน คริสตศักราช
สองพันสี่สาม เป็นภาษาอังกฤษ

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามรัฐบาลแห่งไอร์แลนด์

(นายสุรพงษ์ ไตวิจักษณ์ชัยกุล)

(นายดีแคลน เคลลี)

รองนายกรัฐมนตรี

เอกอัครราชทูตไอร์แลนด์ประจำประเทศไทย

และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

ถิ่นพำนัก ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์

หนังสือแลกเปลี่ยน

[สถานที่] [วันที่]200.

ฯ พณ ฯ

ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูงในการอ้างถึงอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งไอร์แลนด์ บริเตนใหญ่และไอร์แลนด์เหนือและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และผลได้จากทุน ซึ่งได้มีการลงนามกันในวันนี้ (ต่อไปนี้จะเรียกว่า “อนุสัญญา”) และในการเสนอในนามรัฐบาลแห่งสหราชอาณาจักรบริเตนใหญ่และไอร์แลนด์เหนือ ดังนี้

อ้างถึงโดยทั่วไปในการใช้บทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ (รวมทั้งหนังสือฉบับนี้) เป็นที่เข้าใจกันว่า คำว่า “กำไร” รวมถึง “เงินได้”

อ้างถึงวรรค 5 ของข้อ 5 (สถานประกอบการถาวร)

เป็นที่เข้าใจกันว่า บุคคลที่มีอำนาจอย่างเป็นทางการในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจหนึ่ง จะให้ถือว่ามีอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น ถ้าผู้นั้นได้แสดงความคิดเห็นและจัดหาอย่างเป็นปกติวิสัยเพื่อวิสาหกิจนั้น

อ้างถึงข้อ 7 (กำไรธุรกิจ)

เป็นที่เข้าใจกันว่า ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะขัดขวางไอร์แลนด์ในการเก็บภาษีผู้มีถิ่นที่อยู่ในไอร์แลนด์จากส่วนแบ่งของเงินได้กำไร หรือผลได้ใดๆของหุ้นส่วนในกรณีที่ผู้นั้นเป็นส่วนหนึ่งของห้างหุ้นส่วนซึ่งจัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายของประเทศไทย

อ้างถึงข้อ 8 (การขนส่งทางอากาศ)

เป็นที่เข้าใจกันว่าหากราชอาณาจักรไทยตกลงในอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกับประเทศอื่นใดที่ให้การจัดเก็บภาษีเฉพาะในประเทศของผู้มีถิ่นที่อยู่ของวิสาหกิจที่ดำเนินการทางการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ ประเทศไทยจะต้องเปิดทำการเจรจากับไอร์แลนด์ ในโอกาสแรกเพื่อจัดทำพิธีสารที่จะกำหนด การปฏิบัติทางภาษีเช่นว่านั้น

อ้างถึงวรรค 2 ของข้อ 9 (วิสาหกิจในเครือเดียวกัน)

เป็นที่เข้าใจกันว่าในการที่รัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งรัฐได้ทำการปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรให้เหมาะสมนั้นจะกระทำได้ตามบทบัญญัติของกฎหมายภายในของรัฐนั้น

อ้างถึงวรรค 1 ของข้อ 20 (ครู และนักวิจัย)

เป็นที่เข้าใจกันว่าบุคคลธรรมดาจะถือว่ามี ความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง ถ้าตำแหน่งหน้าที่การงานของผู้นั้นได้มีการจัดการก่อนที่จะได้เดินทางไปเยือนในรัฐนั้นเท่านั้น

อ้างถึงวรรค 1 และวรรค 3 ของข้อ 22 (การขจัดการเก็บภาษีซ้อน)

เป็นที่เข้าใจกันว่า

(ก) ในกรณีที่ได้ผลได้จากทุนอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งตามหลักเกณฑ์ในวรรค 6 ของข้อ 13 รัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้นและมีใช้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเป็นผู้ขจัดการเก็บภาษีซ้อน ด้วยวิธีที่กำหนดไว้ใน วรรค 1 และวรรค 3 ของข้อนี้เสมือนกับว่าผลได้จากทุนนั้นเกิดขึ้นจาก แหล่งในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ข) ในกรณีที่ได้ผลได้จากทุนอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งตามหลักเกณฑ์ในวรรค 1 วรรค 2 หรือวรรค 3 ของข้อ 13 รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่มิใช่รัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกจะเป็นผู้ ขจัดการเก็บภาษีซ้อนด้วยวิธีที่กำหนดไว้ในวรรค 1 และวรรค 3 ของข้อนี้

อ้างถึงวรรค 2 ของข้อ 23 (บทบัญญัติเบ็ดเตล็ด)

เป็นที่เข้าใจกันว่าบทบัญญัติของวรรคนี้อาจจะไม่ขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งในการเก็บภาษีจากรายการของเงินได้กำไรหรือผลได้จากทุนของบุคคลนั้นที่ได้รับโดยผ่านบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้น

นอกจากนี้ยังเป็นที่น่าสนใจภายใต้บังคับของวรรคนี้ว่า ในกรณีที่รัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งพิจารณา
รายการเงินได้ กำไร หรือผลได้จากทุนที่ได้รับโดยบุคคลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้น
และรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่งพิจารณารายการเงินได้อันเดียวกัน ว่าได้รับโดยบุคคลนั้นหรือ
บุคคลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งวรรคนี้จะไม่ขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง
รัฐใดในการเก็บภาษีจากรายการเงินได้ กำไร หรือผลได้จากทุนของบุคคลที่พิจารณาโดย
รัฐนั้นว่า ได้รับรายการเงินได้ กำไร หรือผลได้จากทุนนั้น

หากข้อเสนอข้างต้นได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลของราชอาณาจักรไทย ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติ
อย่างสูง ที่จะเสนอให้หนังสือฉบับนี้และหนังสือตอบของ ฯพณฯ เป็นข้อตกลงระหว่างทั้งสองรัฐบาล
ซึ่งจะมีผลบังคับใช้ ในเวลาเดียวกับอนุสัญญานี้

ข้าพเจ้าใคร่ขอแสดงความคารวะอย่างสูงต่อ ฯพณฯ มาในโอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ไอร์แลนด์ลงนาม)

ฯ พณ ฯ

ข้าพเจ้าขอตอบรับหนังสือของ ฯพณฯ ลงวันที่วันนี้ ซึ่งมีใจความดังต่อไปนี้

ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูงในการอ้างถึงอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งไอร์แลนด์ บริเตนใหญ่และไอร์แลนด์เหนือ และรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และป้องกัน การเลี่ยงระงับการในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และผลได้จากทุน ซึ่งได้มีการ ลงนามกันในวันนี้ (ต่อไปนี้จะเรียกว่า “อนุสัญญา”) และในการเสนอในนามรัฐบาลแห่งสหราชอาณาจักรบริเตนใหญ่และไอร์แลนด์เหนือ ดังนี้

อ้างถึงโดยทั่วไปในการใช้บทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ (รวมทั้งหนังสือฉบับนี้) เป็นที่เข้าใจกันว่า คำว่า “กำไร” รวมถึง “เงินได้”

อ้างถึงวรรค 5 ของข้อ 5 (สถานประกอบการถาวร)

เป็นที่เข้าใจกันว่า บุคคลที่มีอำนาจอย่างเป็นทางการในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจหนึ่ง จะให้ถือว่าอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น ถ้าผู้นั้นได้แสดงความคิดเห็นและจัดหา อย่างเป็นปกติวิสัยเพื่อวิสาหกิจนั้น

อ้างถึงข้อ 7 (กำไรธุรกิจ)

เป็นที่เข้าใจกันว่า ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะขัดขวางไอร์แลนด์ในการเก็บภาษี ผู้มีถิ่นที่อยู่ใน ไอร์แลนด์จากส่วนแบ่งของเงินได้ กำไร หรือผลได้ใดๆของหุ้นส่วนในกรณี ที่ผู้นั้นเป็นส่วนหนึ่งของห้างหุ้นส่วนซึ่งจัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายของประเทศไทย

อ้างถึงข้อ 8 (การขนส่งทางอากาศ)

เป็นที่เข้าใจกันว่าหากราชอาณาจักรไทยตกลงในอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกับประเทศอื่นใดที่ให้การจัดเก็บภาษีเฉพาะในประเทศของผู้มีถิ่นที่อยู่ของวิสาหกิจที่ดำเนินการทางการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ ประเทศไทยจะต้องเปิดทำการเจรจาเกี่ยวกับไอร์แลนด์ในโอกาสแรกเพื่อจัดทำพิธีสารที่จะกำหนดการปฏิบัติทางภาษีเช่นว่านั้น

อ้างถึงวรรค 2 ของข้อ 9 (วิสาหกิจในเครือเดียวกัน)

เป็นที่เข้าใจกันว่าในการที่รัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งรัฐใดทำการปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรให้เหมาะสม นั้นจะกระทำได้ตามบทบัญญัติของกฎหมายภายในของรัฐนั้น

อ้างถึงวรรค 1 ของข้อ 20 (ครู และนักวิจัย)

เป็นที่เข้าใจกันว่า บุคคลธรรมดาจะถือว่ามีคามมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ถ้าตำแหน่งหน้าที่การงานของผู้นั้นได้มีการจัดการก่อนที่จะได้เดินทางไปเยือนในรัฐนั้นเท่านั้น

อ้างถึงวรรค 1 และวรรค 3 ของข้อ 22 (การขจัดการเก็บภาษีซ้อน)

เป็นที่เข้าใจกันว่า

- (ก) ในกรณีที่ได้ผลได้จากทุนอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งตามหลักเกณฑ์ในวรรค 6 ของข้อ 13 รัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้นและมีใช้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะเป็นผู้จัดการเก็บภาษีซ้อนด้วยวิธีที่กำหนดไว้ใน วรรค 1 และวรรค 3 ของข้อนี้เสมือนกับว่าผลได้จากทุนนั้นเกิดขึ้นจากแหล่งในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ข) ในกรณีที่ได้ผลได้จากทุนอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งตามหลักเกณฑ์ในวรรค 1 วรรค 2 หรือวรรค 3 ของข้อ 13 รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่มิใช่รัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกจะเป็นผู้จัดการเก็บภาษีซ้อนด้วยวิธีที่กำหนดไว้ในวรรค 1 และวรรค 3 ของข้อนี้

อ้างถึงวรรค 2 ของข้อ 23 (บทบัญญัติเบ็ดเตล็ด)

เป็นที่เข้าใจกันว่าบทบัญญัติของวรรคนี้จะไม่ขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในการเก็บภาษีจากรายการของเงินได้ กำไร หรือผลได้จากทุนของบุคคลนั้นที่ได้รับโดยผ่านบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

นอกจากนี้ยังเป็นที่ยอมรับกันภายใต้บังคับของวรรคนี้ว่า ในกรณีที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งพิจารณารายการเงินได้ กำไร หรือผลได้จากทุนที่ได้รับโดยบุคคลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น และรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่งพิจารณารายการเงินได้อันเดียวกัน ว่าได้รับโดยบุคคลนั้นหรือบุคคลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง วรรคนี้จะไม่ขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดในการเก็บภาษีจากรายการเงินได้ กำไร หรือผลได้จากทุนของบุคคลที่พิจารณาโดยรัฐนั้นว่าได้รับรายการเงินได้ กำไร หรือผลได้จากทุนนั้น

หากข้อเสนอข้างต้นได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลของราชอาณาจักรไทย ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูง ที่จะเสนอให้หนังสือฉบับนี้และหนังสือตอบของ ฯพณฯ เป็นข้อตกลงระหว่างทั้งสองรัฐบาลซึ่งจะมีผลบังคับใช้ ในเวลาเดียวกับอนุสัญญา

ข้อเสนอข้างต้นได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลของราชอาณาจักรไทย ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูงที่จะยืนยันว่าหนังสือของ ฯพณฯ และหนังสือตอบฉบับนี้เป็นข้อตกลงระหว่างทั้งสองรัฐบาลซึ่งจะมีผลบังคับใช้ในเวลาเดียวกับอนุสัญญา

ข้าพเจ้าใคร่ขอแสดงความคารวะอย่างสูงต่อ ฯพณฯ มาในโอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ประเทศไทยลงนาม)